

Глава 1

– Великолепен е! – възкликна Ани, като видя малкото сладко лабрадорче на снимката, която ѝ показва Кари.

– В сравнение с него Руфус изглежда огромен! – засмя се Лили и погали голямото рошаво куче, което подскачаше около тях.

– Казва се Оскар – обяви гордо Кари. – Имам го само от една седмица.

Ани, Лили и Кари стояха в двора на конюшната „Уайт Хорс Стейбълс“. Кари днес беше за пръв път на урок по езда и току-що се бе върнала заедно с групата начинаещи ездачи, а Ани и Лили им помагаха да слязат от конете.

Ани и Лили често помагаха на Джейн – момичето, което работеше в конюшната. И днес всичко беше както всяка събота – уроци по езда, групи туристи, които идваха да яз-

SOS ЖИВОТНИ В БЕДА

дят с Дан, бащата на Лили, или с по-големия ѝ брат Джордж. Всъщност така беше всеки ден през лятната ваканция. Дворът беше пълен с бърбещи хора и коне. Това беше единственото място, където Ани би искала да бъде в този слънчев следобед.

Ани гържеше юзгите, докато Кари освобождаваше краката си от стремената.

– Защо не гойдеш да видиш Оскар някой път? – предложи ѝ Кари.

– Наистина ли? – зарадва се Ани. – Ще бъде страхотно!

SOS ЖИВОТНИ В БЕДА

– Да, разбира се – каза Кари, – ти също ела, Лили.

– О, с удоволствие! Стига да успея да се измъкна оттук – съгласи се Лили.

– А, ето я и мама – и Кари махна към една синя кола, която тъкмо спираше на паркинга. – Ще ида да я питам дали е съгласна.

След няколко минути се върна и покани Ани и Лили на следващия ден в два часа.

– Страхотно! – зарадва се Ани. – Ще се видим утре тогава! – и се обърна към Лили, като очакваше и тя да бъде също толкова радостна, но Лили гледаше навъсено.

– Не се тревожи, ако разкажем на майка ти за Оскар, тя ще те пусне – опита се да я ободри Ани.

– Не е там въпросът – отвърна намусено Лили. – Просто ми се струва, че е твърде мъничък, за да не е с майка си. Макар че е трудно да се разбере само от една снимка.

– Може да е изтърсакът в котилото – предположи Ани.

– Възможно е – сви рамене Лили.

В този момент се появи Джейн с панка в ръка.

– Привет, момичета! Как се справяте със задачите? – попита тя.

– Погрижихме се за Барни и Петал, Принс

SOS ЖИВОТНИ В БЕДА

тъкмо се върна от урок, дадохме му вода и му разхлабихме нагръдника, докато чака – доклагва Лили.

– А Бела и Гуиневър се върнаха от полето, изчеткахме ги, но още не са оседлани – доба-ви Ани. – Това е всичко, нали?

– Впечатлена съм! – похвали ги Джейн. – Страхотно се справяш с работата тук, Ани!

Ани се усмихна. Първият ѝ урок по езда бе съвсем неотдавна – по Великден, а вече се чувстваше като у дома си в конюшнята. Роузи, майка на Лили и нейна треньорка, я хвалеше, че вече язди много добре – можеше да язди в галоп и се надяваше в най-скоро време да опита скокове.

– А, ето ги и туристите! – каза Лили, като видя микробуса, който спря на паркинга. – Хайде, Ани! Ако побързаме, може и да успеем да подготвим Бела и Джини, докато мама помага на хората да си сложат шапки и ботуши.

– Благодаря, момичета! – каза Джейн и погледна часовника си. – Ани, да не забравиш за урока си, почти два и половина е. След малко майката на Лили ще е готова да започнете.

– Леле, не съм забелязала как е минало времето! – възкликна Ани.

Ани и Лили приключиха с подготовката на конете и понитата за туристите. После

SOS ЖИВОТНИ В БЕДА

отидоха до конюшната, за да вземат повод за Грейси, симпатичното сиво пони, което Ани яздеше. Момичето нямаше търпение да отиде до полето и да я доведе. Бяха толкова заети през целия ден, че дори не можа да отскочи да ѝ каже „зрасти“, нито пък да види Нътмег – коня на Лили. Докато двете момичета пресичаха двора, майката на Лили, излезе от офиса.

– Хей, мамо, може ли да яздя Нътмег, докато Ани има урок? – попита Лили. – Иначе няма да мога да го видя цял ден.

Роузи въздъхна.

– По принцип няма проблем, но вече казах на Били, че може да тренира скокове на манежа със Спарк и ти няма къде да яздиш.

Ани забеляза колко беше разочарована приятелката ѝ и изведнъж ѝ хрумна нещо.

– Роузи, може ли Лили да язди с мен? – попита тя.

Лили ѝ се усмихна с благодарност.

– Може ли, мамо? За Нътмег това ще е чудесна тренировка.

– Добре – съгласи се Роузи, – стига да обещаете, че няма да си пречите!

– Няма! – викнаха двете момичета в един глас и се затичаха да доведат Нътмег и Грейси от полето.

SOS ЖИВОТНИ В БЕДА

По пътя срещнаха Били със Спарк. Били идваше в конюшната отскоро, но и той се чувстваше тук като у дома си. Лъскавото черно пони ходеше спокойно до него. Човек трудно можеше да си представи, че само преди две седмици намериха изплашения и объркан Спарк на пътя. Помогнаха на Били да доведе Спарк в „Уайт Хорс Стейбълс“ и да се грижи за него.

– Здрасти, Били! Как е Спарк? – Ани приближи до понито и нежно го потупа по шията.

– Доста по-добре, благодаря – отвърна Били. – Днес е много по-спокоен.

– Чудесно! – зарадва се Ани.

– Трябва някой път да излезем всички заедно да пояздим – предложи Лили. – Ще питам мама кога ще е свободна, за да ни заведе.

– Ще е супер! – зарадва се и Били. – Може да отидем да пояздим по плажа. Искам да покажа на Спарк нови неща.

Ани потръпна от възмущение. Щеше да е фантастично да язди с приятелите си на плажа! Не можеше да повярва колко се промени животът ѝ през последните три месеца. Преместиха се от Лондон заедно с майка ѝ, отвориха странноприемница (работеше здраво, за да помага на майка си), научи се да язди, премести се в ново училище, а сега, през лят-

ната ваканция помагаха заедно с Лили в конюшната. Понякога ѝ се искаше да се оцупе, за да се увери, че всичко това е истина!

Момичетата се сбогуваха с Били и Спарк и забързаха към полето. Скоро понитата бяха изчеткани, оседлани и готови за езда. Когато стигнаха до манежа, видяха, че Роузи е сложила няколко препятствия.

– Днес ще опитаме скокове – обърна се тя към тях, като видя изненаданите им погледи.

Ани не повярва на ушите си. Скокове! Ура!

Роузи им обясни, че първо ще преминат през

SOS ЖИВОТНИ В БЕДА

легналите препятствия, за да свикнат понитата със задачата. След това ще ги вдигне. Лили премина с лекота, сякаш препятствията изобщо ги нямаше. Но когато дойде ред на Ани, устата ѝ пресъхна и сърцето ѝ се качи в гърлото. Подкара коня към късата част на манежа, точно както беше направила Лили, след това обърна Грейси към препятствията. Един, два, три скока и... готово!

– Първите ти скокове! Bravo! – викна Лили.

Роузи също беше доволна.

– Bravo! Хайде да направим още няколко опита и след това ще вдигна летвите.

Всъщност Роузи вдигна летвите не един, а два пъти, защото Ани и Лили се справяха много добре. Момичетата се закикотиха, когато Лили събори една от летвите, защото не спираше да бърбори. Роузи ги погледна строго и те бързо млъкнаха. Когато урокът свърши, двете поведоха бавно понитата, за да си отдъхнат животните. В този момент на оградата цъфна малкият брат на Лили.

– Както виждам, отново си в групата за начинаещи? – заяде се той със сестра си. – Точно тук ти е мястото!

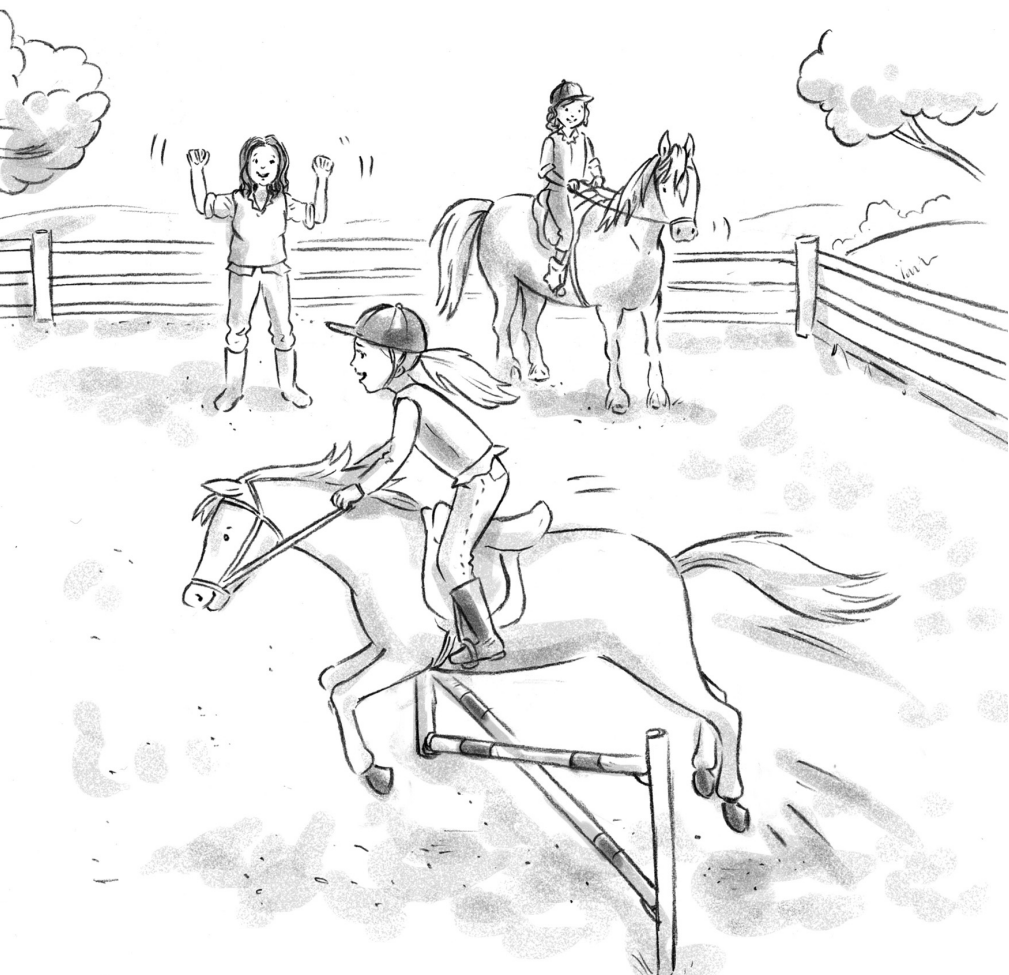
– Добре е човек да се поупражнява от време на време, глупак такъв! – не му остана дължна Лили.

SOS ЖИВОТНИ В БЕДА

Ани се намръщи. Дори тя смяташе Адам за голям досадник.

Момичетата разседлаха конете и ги заве-
доха в конюшната. Всеки момент майката
на Ани щеше да гоиде да я вземе. Лили изпра-
ти приятелката си до паркинга и Ани се по-
радва на Руфус, кучето на Лили, преди да се
качи в колата.

– До утре! – извика тя през прозореца. – Ня-
мам търпение да видя Оскар!

SOS ЖИВОТНИ В БЕДА

– Аз също! – отвърна Лили. – Ще се видим там!

– Кой е Оскар? – попита майката на Ани, докато вечеряха пица и салата вкъщи. – Да не е някое момче!

– Не, кученце е! – отвърна през смях Ани.

След това ѝ разказа за Оскар и Кари.

– Двете с Лили сме поканени да го видим утре – приключи разказа си тя. – Ако, разбира се, нямаш нищо против. Сутринта ще ти помогна с гостите и работата.

Майка ѝ я погледна с усмивка.

– Разбира се, че нямам нищо против, миличка. Искам да прекараш хубаво лято, а не да готвиш и да чистиш през цялото време.

– Нямам нищо против да ти помагам, мамо. Зная колко усилия влагаш, за да потръгне странноприемницата.

Всички места в странноприемницата бяха резервирани, което беше много хубаво, но майка ѝ не подвиваше крак по цели дни.

– Благодаря, момчето ми – каза тя. – Веднага, след като хапнем, ще приготвя масите за закуска, ще се обадя на няколко души да потвърдят резервацията им, после ще си взема душ и си лягам. Всички са тук, за да си починат, а аз работя повече, отколкото съм го правила през целия си живот! – Замълча за

миг, а после добави: – Но си струва, нали? Имаме си наш собствен бизнес! Вече получавам благодарствени картички от първите ни гости! Щастлива съм, че хората са доволни, и вече се чувствам на мястото си тук. Надявам се, че и с теб е така. Струва ми се, че си щастлива, макар да си далече от баща си...

– Татко ми липсва наистина – сви рамене Ани, – но скоро ще ходим заедно на почивка за цяла седмица, а и можем да се виждаме винаги, когато поускаме. Освен това Уайт Хорс

SOS ЖИВОТНИ В БЕДА

Бей страшно ми харесва.

– Превръщаш се в истинско провинциално момиче – засмя се майка ѝ и посочи едно голямо кално петно върху грехите на Ани.

– Беше страхотно в конюшната с приятелите ми, с Грейси и другите понита. И с Руфус, разбира се.

Докато разказваше за голямото рунтаво куче на Лили, Ани се сети за Оскар.

– Кари е голяма късметлийка с новото си кученце! – въздъхна тя.

Майка ѝ се намръщи.

– Това намек ли е? Ани, знаеш, че съм направо каталясала и нямам време да се занимавам и с куче. Помисли сама, през седмицата си на училище, а през уикендите обикновено си при баща си...

– Спокойно, мамо! – прекъсна я Ани. – Не беше намек. Е, може би беше, но съм наясно, че не можем да вземем куче в момента. Честно, наясно съм!

– Добре, поне си изяснихме ситуацията – каза помирително майка ѝ.

Докато се пресягаше за последното парче пица, Ани си мислеше, че колкото и добре да разбира защо не могат да имат куче, това никак не намаляваше желанието ѝ да си има свое куче.